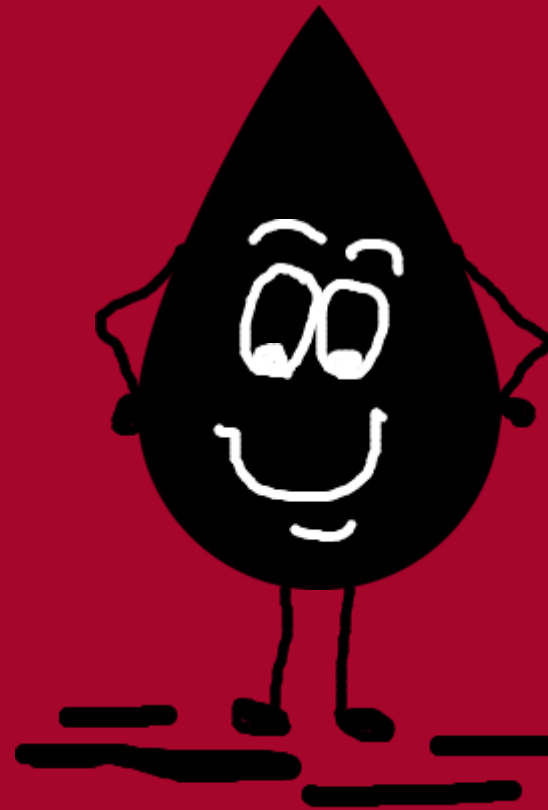
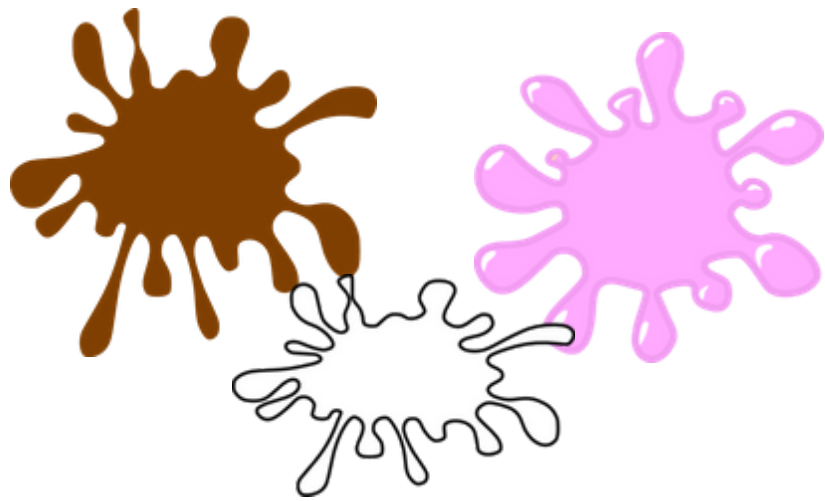

Ο Παύλος ο μαύρος

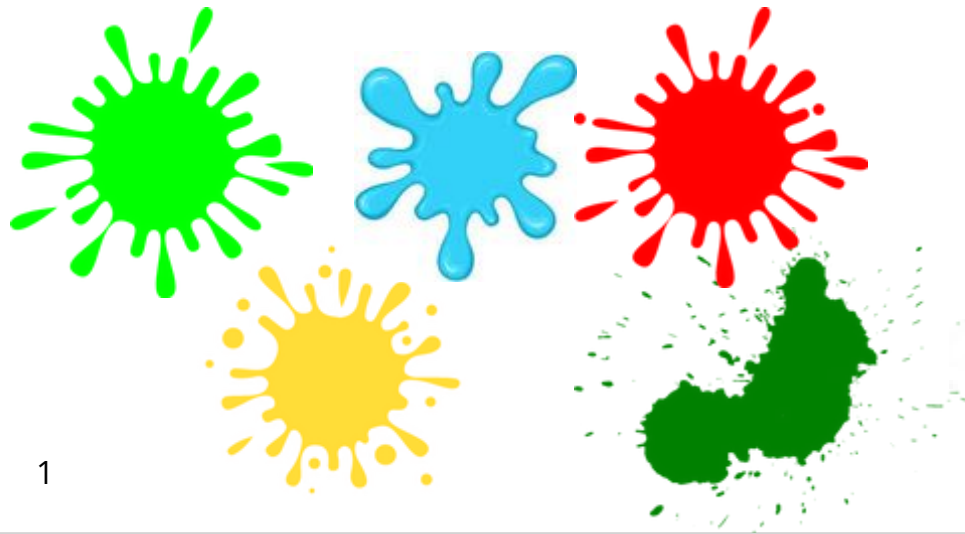

ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ

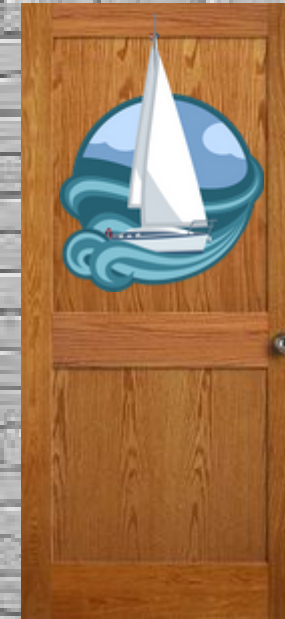
Για κάθε άτομο
διαφορετικό
που είναι μοναδικό!

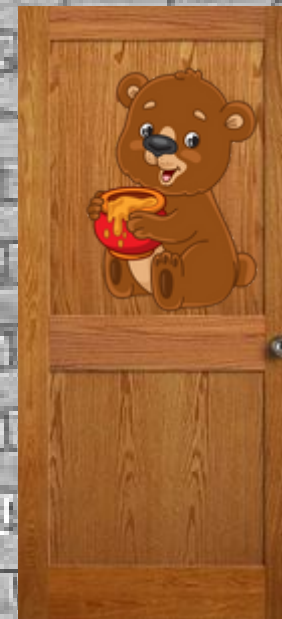
Θα σε πάω στο σπίτι των χρωμάτων
και όχι των σχημάτων.
Μια φορά και δυο καιρούς,
σε χρόνους παλαιούς,
υπήρχε ένα σπίτι ευρύχωρο, μοναδικό
που ζούσαν τα χρώματα ένα σωρό.

Είχε δωμάτια πολλά και
το καθένα είχε τη δική του πινελιά:
Στου κόκκινου τη πόρτα είχε μια καρδιά
πάνω σε κόκκινη μηλιά.
Στου πράσινου τη πόρτα είχε χόρτα δροσερά
στου κήπου την απλωσιά.
Στου κίτρινου τη πόρτα είχε έναν ήλιο λαμπερό
που σεργιανούσε στον ουρανό.
Στου μοβ τη πόρτα είχε μελιτζάνα στρουμπουλή
για ένα νόστιμο φαΐ.
Το άσπρο είχε βάλει περιστέρι να πετά
ανάμεσα σε σύννεφα ψηλά.
Το θαλασσί, μια θάλασσα σαν λάδι
και ένα καΐκι να πλέει το βράδυ.

Το λαχανί, μια σαλατιέρα βαθιά
για του λάχανου τη κορμοστασιά.
Το ροζ, μια μπομπονιέρα παιδική
από τη βάφτιση της Μαρίας τη Κυριακή.
Το καφέ, μια αρκούδα γλυκιά,
που ζητούσε μέλι στα βουνά.
Το πορτοκαλί, ένα φρεσκοστυμμένο
χυμό,
σε ποτήρι ζηλευτό.
Το μπλε, μια σημαία ελληνική,
να κυματίζει με καμάρι και τιμή.

Αυτοί ζούσαν στο ευρύχωρο σπιτικό
και κυλούσε ο καιρός με παιχνίδι και χορό.

-Ε! Κάποιο ξέχασες να μας πεις!

Δες τα καλά, να θυμηθείς.

-Δεν το ξέχασα εγώ.

Κάποιοι άλλοι είχαν πρόβλημα με το χρώμα αυτό.

Το μαύρο ζούσε στο σπίτι αυτό,

αλλά η πόρτα του είχε κάτι διαφορετικό.

Δεν είχε κάτι που να δείχνει τη δική του ομορφιά,

αλλά μια ταμπέλα με γράμματα παχιά.

"ΠΑΥΛΟΣ Ο ΜΑΥΡΟΣ"

έγραφε η ταμπέλα επιδεικτικά

και κείνο ζούσε με στεναχώρια στη καρδιά.

Βλέπετε για το σπίτι που σας μιλώ,
δεν κυλούσαν όλα αρμονικά.
Υπήρχαν προβλήματα πολλά.
Τον Παύλο δεν τον άφηναν να παίξει μαζί τους
μπάλα ή μήλα,
γιατί οι δαχτυλιές που άφηνε μετά,
ήθελαν σαπούνι και πανιά.
Δεν έπαιζε μαζί τους κρυφτό,
γιατί όταν τα φύλαγε,
ο τοίχος έπαιρνε χρώμα γκριζωπό.
Όταν ανέβαινε τα σκαλιά
είχε μια σφουγγαρίστρα
για να σβήνει τα χνάρια τα θολά.
Ο Παύλος κλεινόταν στο δωμάτιο του συχνά
και τα δάκρυα του κυλούσαν στη νυχτιά.

Μια μέρα τα χρώματα
συμβούλιο πραγματοποιούν,
χωρίς στον Παύλο να το πουν.
Μίλησε το κόκκινο με πάθος στη φωνή!
-Θα συνεχιστεί για πολύ η κατάσταση αυτή;
-Μαύρα χάλια τα κάνει, όπου κι αν περνά,
είπε το πράσινο θαρρετά.
-Συμφωνώ απόλυτα κι εγώ!
Πρέπει να σταματήσει αυτό το κακό,
είπε το κίτρινο σαν λεμόνι ξινό.
Ναι! Ναι! Είπαν όλοι μαζί.
Ποιος όμως θα του το πει;
-Εγώ, απαντά το κόκκινο
με τη στόφα του αρχηγού.
Να τα μαζέψει και να πάει αλλού.

Τα λόγια τα πικρά

ανακοινώθηκαν στον Παύλο ένα πρωί
και εκείνος ετοιμάζεται για τη φυγή.
Το σακίδιο στο κρεβάτι κοιτά και λέει λόγια
που βγαίνουν απ' τη ματωμένη του καρδιά.

-Μαύρα χάλια ήταν κάθε μέρα εδώ.
Καλύτερα κάπου αλλού να κρυφτώ.
Μαύρα δάκρυα έριχνα βράδυ πρωί.

Ήτανε μαύρη η ζωή.

Πριν το σακίδιο περάσει στον ώμο ψηλά
ρίχνει μέσα το ξυπνητήρι που αγαπά,
για να μετρά το χρόνο που κυλά.

Τώρα στο σπίτι των χρωμάτων
και όχι των σχημάτων,
οι μέρες κυλούν ήρεμα και χαλαρά
με παιχνίδι, γέλιο και χαρά.
Τώρα το σπίτι του Παύλου
είναι στη πλαγιά ενός βουνού,
στη πέτρα και στην υγρασία
ενός σπηλαιίου παλιού.
Με τις νυχτερίδες μιλά και τραγουδά
που δεν τις πειράζει η μαυρίλα και η σκοτεινιά.

Κι ενώ είμαι έτοιμη να πω ζήσαν αυτά καλά
κι εμείς ακόμα πιο καλά,
ακούω
το κουδούνι στη πόρτα των χρωμάτων να
χτυπά!
-Ποιος είναι; Τι ζητά; λέει το μπλε,
καθώς τρέχει να ανοίξει καμαρωτά.
Τρέχουν και τα άλλα κοντά,
μα βλέπουν στην αυλή παράξενα πολλά.

Μια γυναίκα όμορφη, επιβλητική,
με ένα φόρεμα άχρωμο, μακρύ.
Είπε με θυμωμένη ματιά:
-Κάποτε ήμουν η νύχτα η βαθιά,
μα τώρα δεν ξέρω που να σταθώ πια.
Κάποτε σε μαύρα πέπλα
άπλωνα όνειρα γλυκά
και με το φεγγάρι έκανα συντροφιά.
Ξέρετε κάτι για τα χάλια αυτά; είπε
δείχνοντας το φόρεμα που δεν είχε λάμψη καμιά.

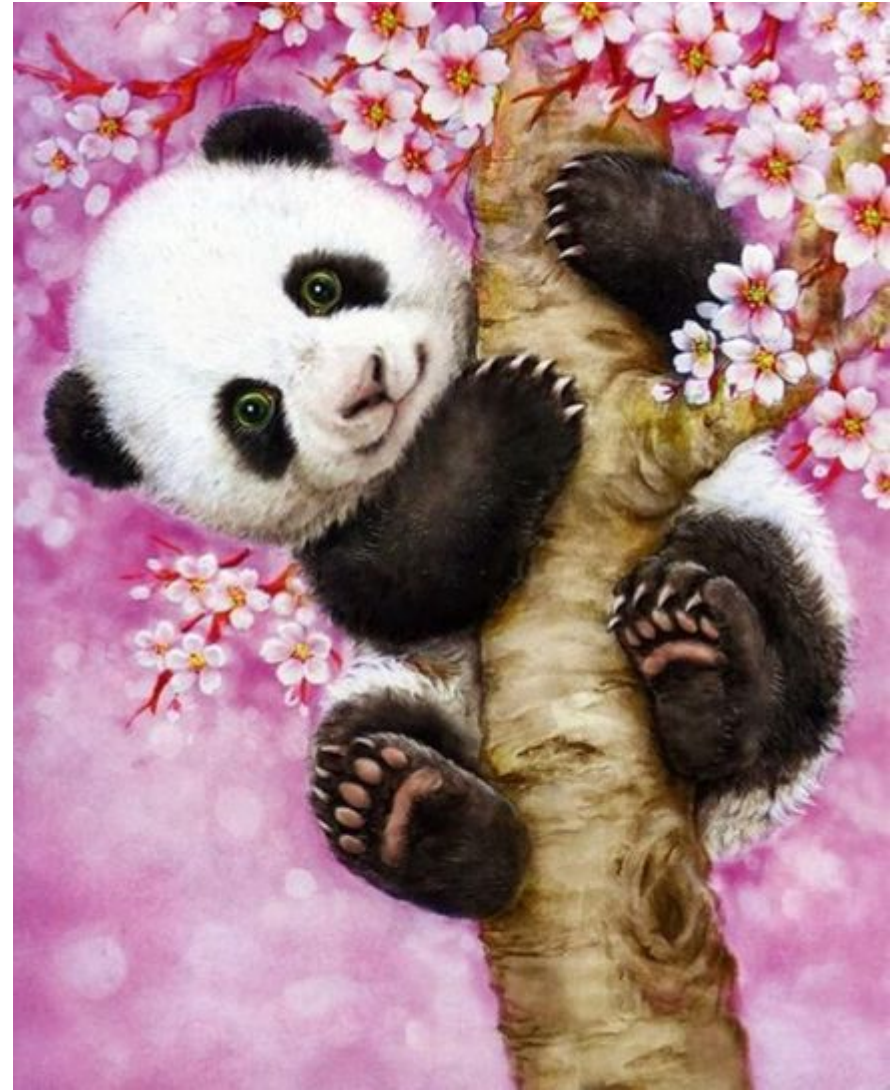

Συνέχισε τον λόγο ζώο άσπρο και μαλλιαρό:
-Κάποτε ήμουν ένα πάντα στα ζεστά
και τώρα με περνούν για αρκούδα του χιονιά.
Πως θα ζήσω στη παγωνιά,
όταν έχει φύγει το μαύρο
απ' τη δική μου φορεσιά;
Τι χάλια είναι αυτά;
Σκεφτείτε το λάθος σας ξανά.

19

20

Τετράποδο άρχισε να μιλά και το μαύρο να ζητά:
-Ζέβρα ήμουν με μαύρε ρίγες
και τώρα με 'χουν φάει οι μύγες.
Για άλογο τώρα με περνούν
και όπου με βρουν δεν σταματούν.
Τη παλιά μου ταυτότητα ζητώ.
Κάντε κάτι γι' αυτό.

Κάτι λευκό πετάρισε ψηλά και
κάθισε στις ασπρονύχτας την αγκαλιά.
-Σας μοιάζω για περιστέρι εγώ;
Με τέτοιο ράμφος και φτέρωμα πυκνό;
Κάποτε ήμουν κοράκι σε βουνά
και τώρα έχω βαρεθεί
να τρώω σπόρους καθημερινά.
Κλαδί ελιάς δεν θέλω να κουβαλώ,
αλλά ούτε να μου δένουν
χαρτάκια στο πόδι με σχοινί λεπτό.
Φτάνει ως εδώ!

Άνθρωπος λευκός πλησίασε κοντά
κι άρχισε απελπισμένα να μιλά:
- Κάποτε ήμουν μίμος στη γιορτή
και έδινα παράσταση μέσα απ' τη σιωπή.
Τώρα κανείς δεν μένει να με δει.
Όλοι φωνάζουν με ταραχή:
"Φάντασμα! Φάντασμα!"
και εξαφανίζονται στη στιγμή.
Ζητώ το μαύρο ξανά
και των ανθρώπων τη ματιά.
Διορθώστε τα χάλια αυτά!

Valerian
Lenud

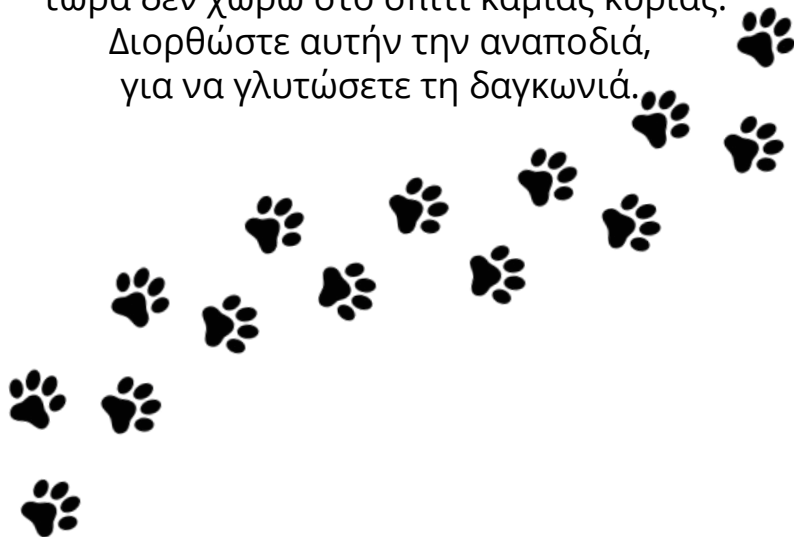

Λευκό σκυλί πήρε το λόγο μετά
και άρχισε να μιλά:

- Βούλες είχα κεντημένες στα πλευρά
και ήμουν από αριστοκρατική γενιά.

Το μαύρο από πάνω μου έχει χαθεί
και είμαι κλεισμένο σαν αδέσποτο σε κλουβί.

Κάποτε ήμουν της Δαλματίας,
τώρα δεν χωρώ στο σπίτι καμιάς κυρίας.
Διορθώστε αυτήν την αναποδιά,
για να γλυτώσετε τη δαγκωνιά.

Peter Ansell's

Ακούστηκε και η τελευταία μιλιά από μια μορφή που ήταν ντυμένη στα θαλασσιά:

-Μπροστά σε καβαλέτο στέκομαι, κοιτώ και ψάχνω το μαύρο να βρω.

Ένα χωράφι χώμα ζητά
μα η παλέτα μου έχει κενά.

Ποιος πήρε την απόφαση αυτή και
η τέχνη μου έχει διαλυθεί;

Για να "ανθίσει" το χώμα ξανά,
τρέξτε να φέρετε το μαύρο κοντά.

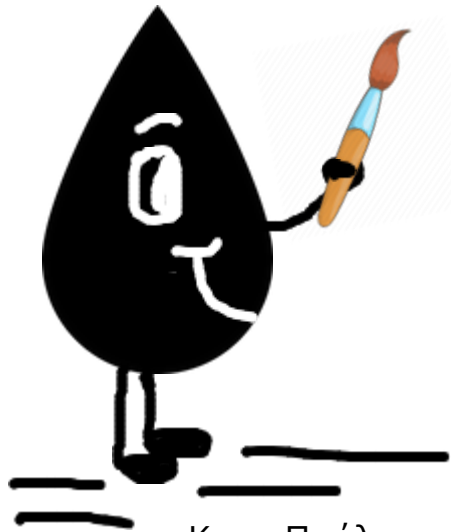
Όλοι είπαν, είπαν είπαν και τίποτα δεν ξείπαν.
Τα χρώματα κατάλαβαν ότι το λάθος ήταν
τραγικό
και ξεκίνησαν για το βουνό.
Ακολούθησαν
χνάρια μαύρα σε μονοπάτι χωματένιο
και δαχτυλιές σε κορμό ξυλένιο.
Βρέθηκαν μπροστά στη σπηλιά
και ζήτησαν απ' τον Παύλο
να τους συγχωρήσει για τα λόγια τα πικρά.
Εκείνος τους έκανε μια μεγάλη αγκαλιά.
Γιατί;
Γιατί μια μαύρη ψυχή
ξέρει εύκολα να συγχωρεί.
Γύρισαν όλοι μαζί στο σπιτικό
και η ζωή τους πήρε άλλο ρυθμό.

Τα λόγια τα πικρά μπήκαν στο τσουκάλι
και τα παράπονα σε ένα μπουκάλι.
Η πόρτα του Παύλου έχει τώρα μπροστά
με αστέρια κεντημένη μια νυχτιά.
Και στο κομοδίνο αφημένο,
ένα κουτί με κόκκινη κορδέλα τυλιγμένο.
Τι; Τι; Τι έχει το κουτί;
Ένα ξυπνητήρι με το δώδεκα στη κορυφή,
βαμμένο απ' του Παύλου τη ψυχή.

Και ο Παύλος
βλέπει την οικογένεια του να γελά
και λέει δυνατά:
" Αν λίγο μαύρο δεν μπει στη ζωή,
τα χρώματα πως θα βάψουν τη στιγμή;"

